

MARTIJN EN DE MEDIA

Nu de laatste tijd Martijn via de publiciteitsmedia in de belangstelling is gekomen, verdient het toch aandacht, kritisch te bekijken, vooral hoe de discussies zijn verlopen en wat dit aan positieve effecten heeft opgeleverd.

Met name de radio- en televisieuitzending heeft bij het publiek nogal wat losgemaakt.

Daarom is het mijns inziens belangrijk wat betrokken zogenaamde wetenschappers over het fenomeen pedofilie te zeggen hebben.

Ingaande op wat Mw. Ladee, psychiater in Rijnmond, hierover te zeggen heeft, kan ik allen maar zeggen dat zij blijkbaar niets van pedofilie afweet.

Zij beroept zich op een jarenlange ervaring als kinderpsychiater werkende met kinderen, die schade hebben ondervonden door seksueel contact met volwassenen.

Het moet toch duidelijk zijn, dat zij haar visie heeft ontwikkeld op een wel erg smalle basis, daar zij in een situatie werkt, waar alleen schadelijke gevolgen worden gezien door seksuele contacten met kinderen.

Wat Mw. Ladee blijkbaar niet duidelijk is, dat niet alle seksuele contacten met kinderen, pedofiele contacten zijn.

Het is daarom belangrijk duidelijk boven tafel te krijgen wat pedofiele contacten zijn en wat seksueel misbruik van kinderen is.

In mijn visie heeft Mw. Ladee alleen maar te maken gehad met seksueel misbruik van kinderen en noemt zij dit pedofiele contacten.

Bijna de gehele psychiatrie baseerd zijn mening op bovengenoemde misvatting van deze begripsbepaling.

Ook de mening van Mw. Ladee, dat kinderen wel seksuele gevoelens hebben, maar dan alleen naar leeftijdsgenoten, heeft totaal geen wetenschappelijke grond.

Het komt voort uit het verkeerde ideaalbeeld, die men van kinderen heeft gevormd, voortkomend uit o.a. het christelijk denken, dat kinderen onschuldig en rein zijn.

Mw. Ladee geloofd ook niet, dat een seksuele relatie tussen kinderen en volwassenen kunnen worden onderhouden, zonder machtsmisbruik van de volwassene.

Het blijkt elke keer weer, dat de pedofiele seksualiteit wordt vergeleken met de volwassen seksualiteit.

Wat we hier zien is, een wat men in de psychiatrie noemt, projectie van gevoelens op andere mensen.

Met name de gevoelens van volwassenen relaties naar pedofiele relaties.

Als we deze projectieve gevoelens uit kristalliseren, is er blijkbaar heel wat mis in de volwassen relaties in betrekking tot machtsmisbruik en dwang, binnen dit soort relaties.

Ook Mw v. Hees, psychiater te Utrecht, heeft haar mening gevormd op een soortgelijke basis.

Daarnaast verleend zij, volgens haar zeggen, regelmatig bijstand in criminele, zogenaamde pedofiele relaties.

Zelf geeft ze aan, persoonlijk een meisje van 6 jaar behandeld te hebben.

Ik vind dit wel een erg smalle basis om een dergelijke veroordelende mening te verkondigen, om de zedelijkheidswetgeving te rechtvaardigen.

Het feit, dat in "haar mening" een pedofiele relatie zonder machtsmisbruik ondenkbaar is, en een ideaalbeeld van de pedofielen is, geeft weldegelijk iets aan.

Mw. v. Hees heeft duidelijk evenveel moeite met de begripsbepaling pedofilie en seksueel misbruik van kinderen.

Ook deze zogenaamde wetenschapper heeft haar mening gebaseerd op seksueel misbruik van kinderen.
Van pedofiele relaties en pedosexualiteit weet zij blijkbaar niets.
Dat het een onmogelijkheid zou zijn, om daar behoorlijk onderzoek naar te doen is alweer een poging om adequaat onderzoek al bij voorbaat de grond in te boren.

Het blijkt elke keer weer dat deze zogenaamde wetenschappers blijkbaar niets aan literatuurstudie doen.

In het Kinsey-rapport wordt duidelijk aangegeven dat ook een z.g. "dubbel-blind onderzoek" is gedaan.

Uit dat onderzoek kwam in ieder geval naar voren, dat kinderen met pedofiele relaties, die niet in de criminele sfeer waren getrokken, niet minder normaal waren, dan kinderen uit de controlegroep.

Ook Theo Sandfort heeft recentelijk onderzoek gedaan naar pedofiele relaties die niet in de criminele sfeer waren getrokken.

Merkwaardig is, als wetenschappers zonder vooroordelen, onderzoek gaan doen naar pedofiele relatie, er een heel wat positiever beeld wordt geschapen.

Het blijkt echter dat de wetenschappers die met seksueel misbruik te maken hebben, in de publiciteitsmedia steeds hoger scores, dan de wetenschappers die serieus onderzoek doen naar pedoseksualiteit.

AANBEVELINGEN

Willen wij via de media, naar de samenleving een duidelijker beeld geven over pedofilie en pedofiele relaties, zullen we eerst binnen onze kringen duidelijk moeten krijgen wat pedofiele relaties zijn en wat niet.

Ik ben daarbij geneigd de begripsbepalingen, pedofiel en pseudo-pedofiel, van Brongersma over te nemen.

Waarbij het begrip "pedofiel" staat voor de pedofiele relatie, zoals wij die als vereniging onderschrijven en verdedigen.

Onder het begrip "pseudo-pedofiel" versta ik de groep van mensen die iets met kinderen beginnen, maar liever een relatie met een volwassen partner hebben.

Dat seksueel misbruik van kinderen terecht vervolgd en veroordeeld worden moet duidelijk zijn, daar dit niets met pedofilie te maken heeft.

Willen wij als vereniging naar de samenleving geloofwaardig overkomen, is het vooral in discussies voor radio en televisie met wetenschappers belangrijk, hun deskundigheid op het gebied van pedofilie aan te vechten en hun zogenaamde professionele visie op kindersexualiteit onderuit te halen.

Het zal deze wetenschappers duidelijk moeten worden gemaakt, dat als zij zich een mening willen vormen over pedosexualiteit hun basis te mager is en daardoor schade brengen aan kinderen die wel dit soort relaties wensen aan te gaan.

In het belang van het kind, zal het kind het recht moeten hebben, over het eigen lichaam te mogen beschikken.

Wat de zedelijkheidswetgeving betreft:

Uit deze wetgeving blijkt duidelijk dat de overheid als zedenmeester wenst op te treden.

Vooraf het C.D.A. eist vanuit haar christelijke achtergrond, hun christelijke normen en waarden, via wetgeving, aan de samenleving dwingend op te leggen.

wat dit C.D.A. duidelijk ontbreekt, is het respect, dat zijzelf wel opeisen voor hun geloofsovertuiging, ten opzicht van de levensovertuiging van anders denkende mensen in de samenleving. Morele waarden zijn goed voor een samenleving, zolang deze samengaan met de realiteit en niet door via wetgeving, proberen een geloofsovertuiging aan de samenleving op te dringen. De wetgeving zelf, biedt geen enkele preventie om seksueel misbruik van kinderen te voorkomen.

Integendeel brengt het grote psychische schade aan kinderen die wel een pedofiele relatie wensen aan te gaan. De overheid dient zich bij dit soort contacten op de achtergrond te houden.

Het is ook voor pedofielen belangrijk dat seksueel misbruik, iets wat men zeker niet moet onderschatten, aangepakt wordt.

Ik denk dat goede voorlichting naar jonge kinderen, waarin zij de situatie kunnen herkennen en waarin hun duidelijk wordt gemaakt dat als zij zo'n contact fijn vinden, er niets slechts aan is, een betere preventie biedt dan de huidige situatie.

Als daardoor gewenste contacten ook naar de omgeving bespreekbaar worden, zullen ook ongewenste contacten sneller boven tafel komen, zodat daar actie op kan worden ondernomen.

Het verbieden van pedofiele contacten kan alleen tot schade leiden. Het bespreekbaar maken, alleen tot een stuk duidelijkheid, waar een ieder recht op heeft.

Ad v. d. Berg

29 februari 1988